

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marcely Kučerové a soudců Mgr. RNDr. Jany Zaoralové a JUDr. Jana Pavlíčka v právní věci

nezletilých: **J. K.**, narozen dne xxx
 M. K., narozen dne xxx
 N. K., narozena dne xxx
 všichni zastoupeni Městskou částí Praha 5 jako kolizním opatrovníkem

děti rodičů: **Gabriela Š.**, narozena dne xxx
 bytem xxx, xxx
 zastoupena Mgr. Annou Jirotkovou, advokátkou
 sídlem Praha 2, Moravská 924/6

Martin K., narozen dne xxx
 bytem xxx, xxx
 zastoupen advokátkou JUDr. Lucíí Hrdou
 sídlem Praha 2, Vinohradská 343/6

o úpravě poměrů do a po rozvodu, úprava styku, k odvolání matky i otce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 8. července 2020 (v písemném vyhotovení uvedeno 9. července 2020), č. j 50 Nc 6141/2018-488, ve znění opravného usnesení téhož soudu ze dne 18. září 2020, č. j. 50 Nc 6141/2018-522,

takto:

I. Rozsudek soudu I. stupně se v napadených výrocích o věci samé V., VI., VII., IX., X., XI. a nákladových výrocích XIV. a XV. potvrzuje, ve výroku o střídavé péči (II.) se v odstavci druhém mění jen tak, že k předání dětí dojde v 7.30 hod., jinak se potvrzuje. Ve výrocích

Shodu s prvopisem potvrzuje Nina Waldhauserová.

o běžném výživném (III.) se mění jen tak, že tato povinnost otce počíná 1. 5. 2018, ve výroku o běžném výživném (IV.) se mění jen tak, že povinnost otce hradit částku 5.000 Kč pro nezletilého M. a částku 4.000 Kč pro nezletilou N. počíná 1. 5. 2018, ve výroku o dlužném výživném (VIII.) se mění jen tak, že dlužné výživné za období od 1. 5. 2018 do 31. 11. 2020 činí 49.969 Kč, jinak se v těchto výrociích rozsudek potvrzuje.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně svěřil nezletilého J. do péče matky (výrok I.), nezletilé M. a N. svěřil do střídavé péče rodičů po jednom týdnu s místem převzetí a předání ve školském zařízení, vždy od pondělí do pondělí, případně s místem předání a převzetí u bydliště rodiče, pokud by nebyla v daný den konána výuka. Dále upravil speciální úpravu o vánočních svátcích, letních, jarních, velikonočních a podzimních prázdninách s tím, že v jejich době neplatí běžná úprava péče a k místu předání a převzetí dojde v místě bydliště toho u rodičů, v jehož péči nezletilí byli (výrok II.). Otci uložil povinnost od 1. března 2018 přispívat na výživu nezletilého J. částkou 6.000 Kč (výrok III.), od 1. března 2018 na výživu nezletilého M. částkou 5.000 Kč a nezletilou N. částkou 4.000 Kč, od 1. 1. 2019 na nezletilého M. částkou 2.500 Kč a nezletilou N. částkou 2.000 Kč (výrok IV.). Matce uložil povinnost přispívat na výživu nezletilého J. od 1. ledna 2019 do 31. března 2019 částkou 2.000 Kč měsíčně (výrok V.), počínaje dnem 1. 1. 2019 na výživu nezletilého M. částkou 2.000 Kč a nezletilé N. částkou 1.500 Kč a od 1. 1. 2020 pro nezletilého M. částkou 2.500 Kč měsíčně a pro nezletilou N. částkou 2.000 Kč (výrok VI.). Výrokem VII. určil, že dlužné výživné pro nezletilého J. za dobu od 1. 1. 2019 do 31. března 2019 matce nevzniklo, dlužné výživné pro nezletilého J. od 1. března 2018 do 30. 6. 2020 otci vzniklo ve výši 49.031 Kč, které uložil otci zaplatit k rukám matky do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok VIII.). Dlužné výživné pro nezletilého M. a nezletilou N. za období od 1. března 2018 do 30. 6. 2020 otci nevzniklo a matce nevzniklo za období od 1. 1. 2019 do 30. 6. 2020 (výrok IX. a X). Jeho úprava pak platí pro dobu i po rozvodu manželství rodičů (výrok XI.). Dále matce a otci uložil pokračovat v započaté terapii ve Fakultní nemocnici v xxx (výrok XII.), vyloučil k samostatnému projednání řízení o úpravu styku otce s nezletilým J. (výrok XIII.). Výrokem XIV. uložil každému z rodičů zaplatit jednu polovinu náhrady nákladů na znalečném, jejichž výše bude stanovena v samostatném usnesení, a výrokem XV. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
2. Takto rozhodl k návrhu matky ze dne 3. května 2018, kterým se domáhala úpravy poměrů nezletilých dětí a povinnosti uložit otci výživné s tvrzením, že otec opustil společnou domácnost. V průběhu opatrovnického řízení mezi rodiči pokračovaly konflikty a mezi nimi je veden spor o vypořádání zaniklého SJM. Soud I. stupně po provedeném dokazování listinnými důkazy (zejména ve vztahu k majetkovým a osobním poměrům rodičů), výpověďmi otce i matky a po slyšení nezletilých dětí, nechal v řízení zpracovat znalecký posudek z oboru psychologie týkající se nezletilých dětí a jejich rodičů. Při svém rozhodnutí vzal v úvahu i zprávy, které měl z průběhu asistovaných styků a zpráv ze školských zařízení. Po citaci ust. § 907 odst. 1, § 910 odst. 1, § 913 odst. 1, § 915, § 919 o. z. vzal za prokázáno, že rodiče nevedou od března 2018 společnou domácnost. Vyšel přitom z tvrzení rodičů o způsobu jejich soužití a hospodaření, když otec ve svém účastnickém výslechu uvedl, že od února 2018 má přítelkyni, v únoru 2018 se odstěhoval z bytu. Oba rodiče se podílí na péči o nezletilého M. a nezletilou N., o nezletilého J. aktuálně pečuje matka, oba mají tyto tři zákonné vyživovací povinnosti. Matka od listopadu 2019 vede společnou domácnost s partnerem, který má jednu vyživovací povinnost a dosahuje příjmu 25-30.000 Kč měsíčně, otec společnou domácnost s nikým nevede. Oba rodiče mají vhodné materiální podmínky pro zabezpečení péče o nezletilé a je v časových možnostech obou zajistit péči o nezletilé. Oba rodiče mají k nezletilým silný citový vztah, stejně jako nezletilý M. a nezletilá N. k nim. Vztah nezletilého J. k otci je narušen, rodiče zahájili účast na rodinné terapii. Od dubna

2018 do června 2018 pečovala o nezletilého matka, styk s otcem probíhal sporadicky. Dne 9. 7. 2018 rodiče navázali spolupráci v Domě xxx xxx, činili dílčí dohody o péči o nezletilé, i tyto však byly následně porušovány. O letních prázdninách 2018 se rodiče střídali v týdenním intervalu, od podzimu 2018 se střídali nezletilí mezi rodiči v kratších časových úsecích tak, že v širší míře byli v péči matky. Od ledna 2019 probíhala střídavá péče o nezletilé v týdenním intervalu, s recipročními středami. Nezletilý M. a nezletilá N. jsou ve střídavé péči rodičů v týdenním intervalu dosud, již bez reciproční středy. Střídavá péče o nezletilého J. přestala být funkční v březnu 2019, nezletilý je v péči matky, styk nezletilého s otcem neprobíhal, v průběhu řízení začal probíhat asistovaně.

3. Vzhledem ke shodě mezi rodiči soud svěřil nezletilého J. do péče matky. Dále se zabýval otázkou výchovy ostatních sourozenců, když matka navrhovala jejich svěřeni do asymetrické střídavé péče v její prospěch. Soud I. stupně po citaci nálezu Ústavního soudu III. ÚS 1206/09, článku 32 odst. 4 listiny se zohledněním matkou namítané okolnosti, pro kterou navrhla asymetrickou střídavou výchovu (otec nezletilým poskytuje citu prostou výchovu a nezletilá N. hůře snáší odchody od matky), dospěl k závěru, že není důvodu se od rovnoměrné střídavé péče odchýlit. Ve střídavé péči rodičů jsou děti již od ledna 2019, tato úprava jim vyhovuje, nepřejí si na ní nic měnit a ke shodnému závěru došla i znalkyně. To za situace, kdy v řízení nebylo prokázáno, že by jeden z rodičů byl výrazně lepším vychovatelem. S ohledem na minimalizaci konfliktů mezi rodiči proto určil místo předávání nezletilých zásadně ve školském zařízení. K samostatnému projednání dle ust. § 112 o. s. ř. vyloučil návrh na úpravu styku otce k nezletilému J., který svého otce neustále odmítá a z téhož důvodu byla uložena i povinnost účasti na rodinné terapii. K vyživovací povinnosti rodičů soud odkázal na ust. § 913 a 915 o. z. Vycházel ze skutečnosti, že oba rodiče mají tyto tři vyživovací povinnosti, oba mají vysokoškolské vzdělání. Příjem matky byl v počátku minimální, v době vedení společné domácnosti se na základě dohody rodičů věnovala péči o nezletilé. Její příjem na základě dohody o provedení práce činil průměrně 4.000 Kč měsíčně čistého, k navýšení příjmu matky došlo od prosince 2018, kdy nastoupila do zaměstnání na 0,5 úvazku s hrubou mzdou 11.000 Kč a od 1. 1. 2019 na 0,75 úvazku s hrubou mzdou 16.500 Kč měsíčně a příplatkem za vedení 5.000 Kč měsíčně. Od prosince 2018 do února 2019 soud I. stupně zjistil její průměrný měsíční příjem ve výši 19.925 Kč, ke dni rozhodování soudu pak činí 32.310 Kč měsíčně. Otec podniká, dle daňového přiznání činil dílčí základ daně v roce 2017 částku 398.816 Kč; v roce 2018 částku 309,022 Kč; v roce 2019 částku 293.750 Kč. Daňové přiznání prioritně slouží pro stanovení daňové povinnosti a je pouze jedním z podkladů pro stanovení vyživovací povinnosti podnikatele (stanovisko Nejvyššího soudu Cpjn 204/2012). Otec nesporeoval, že směřuje prostředky k podnikání s prostředky k osobním účelům. Ze zjištěných zůstatků na účtech otce soud I. stupně zjistil, že jeho příjem v situaci, kdy většinově živil pěti člennou rodinu, mu umožňoval tvorbu úspor. Pokud otec do dubna 2018 zasílal k rukám matky částku 20.000 Kč měsíčně a hradil náklady na bydlení ve výši 9.000 Kč, je již z toho evidentní, že toto hospodaření ani neodpovídá jeho daňovému přiznání. Soud I. stupně měl za to, že v dubnu 2018 dosahoval otcův měsíční příjem minimálně částku 50.000 Kč čistého, vychází-li z částky 29.000 Kč ve prospěch matky a nezletilých, nákladů na garsoniéru, ošacení, stravy a hygienu otce. Pokud otec tvrdí, že v důsledku covid-19 přišel o svůj zdroj příjmu, pramenící z cestovního ruchu (což soud nezpochybňuje), přivydělává si jako řidič xxx xxx, má soud zato, že se svým vzděláním a praxí, v hlavním městě Praze, je otec, vědom si svých tří vyživovacích povinností, schopen dosahovat minimálně příjmu 30.000 Kč čistého měsíčně. Soud v řízení nezjistil, že by příjmy otce byly tvořeny tzv. slotovými obchody-obchodováním s měnou. Pokud jde o program xxx, po provedeném dokazování má soud zato, že tento netvoří otcovo cash flow, ale otec z něj čerpal různé nepeněžité bonusy, kterými si však životní úroveň nepochybně zvyšoval. V SJM rodiče vlastní dva byty, byt o velikosti 4+kk užívá matka, garsoniéru užívá otec. Náklady na bydlení matky činí 9.000 Kč měsíčně, náklady na bydlení otce od července 2018 v pronajatém bytě činí 17.500 Kč měsíčně. Matka od listopadu 2019 vede společnou domácnost s partnerem, který má jednu vyživovací povinnost, otec společnou domácnost s nikým nevede.

4. Soud I. stupně dále zohlednil věk a zájmy nezletilých a rovněž jejich mimoškolní aktivity a dospěl k závěru, že u nezletilého J. navštěvujícího II. stupeň základní školy je nutno otci vyměřit vyživovací povinnost od ukončení vedení společné domácnosti rodičů (od 1. března 2018) částkou 6.000 Kč měsíčně. Se zohledněním plateb otce vůči nezletilému a započtení mimořádných plateb otce za obědy, kroužky, předběžná opatření, ze kterých otec plnil, pak dospěl k závěru, že mu za období od 1. března 2018 do 30. 6. 2020 vznikl dluh ve výši 49.031 Kč. Výživné pro nezletilého M. a nezletilou N. určil ve výši 5.000, resp. 4.000 Kč měsíčně od 1. března 2018, kdy byli ve výlučné péči matky a od 1. 1. 2019, kdy fakticky probíhá střídavá péče rodičů, ji otci určil částkou 2.500 (nezletilý M.), resp. 2.000 Kč (nezletlá N.) měsíčně s tím, že dlužné výživné mu pro obě nezletilé děti nevzniklo, jak odůvodnil v odst. 65. - 66. citovaného rozsudku. Výživné pro nezletilého J. za období od 1. ledna do 31. března 2019, kdy probíhala střídavá péče rodičů, matce určil částkou 2.000 Kč s tím, že za tuto dobu jí dluh na výživném nevznikl, s přihlédnutím k počtu všech vyživovacích povinností, potřebám nezletilého a skutečnosti, že otec přestal v lednu 2019 hradit výživné a matka o nezletilého osobně pečovala převážnou část měsíce března a míru osobní péče nelze finančně stanovit. Výživné pro nezletilého M. a nezletilou N. matce stanovil částkou 2.000, resp. 1.500 Kč měsíčně od ledna 2019, kdy nezletilí byli ve společné péči rodičů a od 1. ledna 2020, kdy došlo k zvýšení příjmu matky částkou 2.500, resp. 2.000 Kč měsíčně s tím, že dluh na tomto výživném matce nevznikl. V souladu s ust. § 474 odst. 1 z. ř. s. pak uložil soud rodičům pokračovat v rodinné terapii nařízené v průběhu řízení. O nákladech vzniklých státu rozhodl dle ust. § 148 odst. 1 o. s. ř. s tím, že posudek byl vypracován v zájmu nezletilých, a je proto spravedlivé, aby jeho náklady nesly rodiče oba rovným dílem. O náhradě nákladů řízení rozhodl dle § 23 z. ř. s.
5. Proti tomuto rozsudku podala včasné a přípustné odvolání matka, a to jak do úpravy střídavé péče u nezletilého M. a nezletilé N., tak co do výše stanoveného výživného u všech dětí i režimu styku obou mladších dětí s otcem. Zdůraznila, že již od počátku požadovala nerovnoměrnou střídavou péči, a pokud v průběhu řízení došlo k praktikování rovnoměrné střídavé péče, bylo to v době, kdy si oba rodiče měli střídat všechny tři děti. Následně pak došlo k prudkému zhoršení vztahů mezi J. a otcem. Důvodem pro nerovnoměrnou střídavou péči byl požadavek matky, aby všechny nezletilé děti spolu mohly trávit více času, což byl jejich společný požadavek. Posílení sourozeneckých vazeb je tedy pádným důvodem pro její návrh. To, že momentálně není možno nutit J. do častějšího styku s otcem, nikdo v řízení nezpochyboval. Dále odkázala na závěry nálezů Ústavního soudu IV. ÚS 1921/17, IV. ÚS 773/18 s tím, že ačkoli mohou být splněna kritéria pro svěření dětí do střídavé péče, samo o sobě to k jejímu nařízení nestačí. Na situaci, kdy nezletilý J. odmítá styk s otcem, se nijak nepodílela a sama nezletilého nabádá, aby k obnovení jeho vztahu s otcem došlo. K obnovení vztahu otce s nezletilým J. však může dojít jedině tehdy, kdy otec své chování změní. Otec však své snažení upírá spíše k tomu, aby se vztah mezi ní a J. zhoršil. Za nekonstruktivní postoj otce označila, že se jej od ledna 2020 snaží přimět k tomu, aby s ní jednal o vypořádání majetku v SJM, ten to však svým jednáním fakticky sabotuje. Soud neprovedl ani výslech pracovnice sdružení na ochranu ohrožených dětí, která by mohla popsat vzájemnou interakci otce a nezletilého J., paní Zdeny P. Obsahem této zprávy se snažila vyvrátit závěry znaleckého posudku a jsou rozhodné i ve vztahu k ostatním dětem. Soud se nezabýval agresí otce vůči nezletilému J. či v případech, kdy zasahovala policie, a zcela ji pominul. Nezohlednil ani vyslovená přání mladších nezletilých o tom, že 14 dní je na ně příliš dlouhý časový úsek, což se projevilo ve výroku o stanovení jejich prázdninové péče. Po vyhlášení rozsudku se projevily nedostatky soudem stanoveného režimu při předávání před školním zařízením, neboť otec trvá na tom, že mu matka musí v neděli přinést věci pro děti, aby je nemusely nést do školy. Za této situace nemá smysl předávat si děti před školou a bylo by vhodnější předání večer. K výši výživného namítla, že přes podrobné zkoumání soud u otce dospěl k chybným závěrům. Sice správně uzavřel, že hospodaření otce a rodiny neodpovídá daňovým přiznáním otce, ale bez bližšího odůvodnění dospěl k závěru, že otec dosahoval v dubnu 2018 příjmu minimálně 50.000 Kč čistého a po jarní pandemické krizi musí být otec schopen dosahovat alespoň 30.000 Kč čistého měsíčně. Zřejmě z těchto částek soud I. stupně otci vyměřil výživné, aniž by však přihlédl k snížení jeho příjmů

v březnu 2020, kdy mu údajně nastal pokles příjmů. Matka je přesvědčená, že otec hodnověrně své příjmy nedoložil a za této situace by soud měl využít možnost stanovit výživné z 25násobku životního minima. To za situace, kdy s příjmem 50.000 Kč měsíčně není možné, aby si pětičlenná rodina vytvořila úspory na účtech vedených na jméno otce, koupila dva byty, splatila předčasně hypotéky na těchto bytech a jezdila na zahraniční dovolené. Tvrzení otce o tom, že bydlí výlučně sám, bylo v řízení vyvráceno pohovory s dětmi, které potvrdily, že s ním sdílí byt přítelkyně Pavlína, aniž by však soud její příjem zohlednil do příjmu otcovy domácnosti. Soud nezohlednil ani to, že se otec bezdůvodně zbavuje příjmu z možného pronájmu bytu, který je v SJM obou rodičů, který údajně přenechal k bezplatnému užívání své známé. Nezohlednil ani to, že po rozchodu rodičů otec prodal jeden ze společných automobilů v hodnotě 300.000 Kč bez souhlasu matky a tuto částku použil výlučně pro sebe. Zároveň soud I. stupně stanovil výživné nižší, než jaké doporučoval kolizní opatrovník, aniž by to blíže odůvodnil. Z těchto důvodů navrhla střídavou péči u nezletilého M. a nezletilé N. tak, že matka je bude mít každý sudý týden od neděle 18.00 do následujícího úterý v lichém týdnu do 13.00 a otec od této doby v lichém týdnu do neděle 18.00. Střídání by mělo proběhnout tak, že otec si nezletilé převezme ve školských zařízeních a předá je matce v místě jejího bydliště, a pokud to nebude možné, předá matka nezletilé v místě bydliště otce. K otázce prázdnin navrhla, aby otec měl nezletilé v péči vždy 4 týdny s tím, že přesné termíny si rodiče dohodnou vždy nejpozději 31. března daného roku. Dále navrhla, aby každý z rodičů měl nezletilé v péči v době velikonočních prázdnin v každém druhém kalendářním roce, a to od posledního dne školy před prázdninami nebo před případným ředitelským volnem od 13.00 hod. do Velikonočního pondělí do 18.00 hod, s tím, že matka je má v péči v lichém roce, otec v sudém roce. Každý z rodičů má nezletilé v péči v době vánočních svátků takto:

- v každém lichém kalendářním roce má nezletilé v péči otec od posledního dne školní docházky od 13.00 hod do 26. 12. do 11.00 hod. a matka od 26. 12. od 11.00 hod do prvního lednového úterý následujícího roku do 13.00 hod.
- v každém sudém roce má nezletilé v péči otec od 26. 12. od 11.00 hod do 1. 1. následujícího roku do 18.00 hod a matka od posledního dne školní docházky od 13.00 hod do 26. 12. do 11.00 hod., a dále od 1. 1. následujícího roku do prvního lednového úterý následujícího roku do 13.00 hod.

Konečně navrhla změnu rozsudku tak, aby otec přispíval na nezletilého J. částkou 8.000 Kč měsíčně, na výživu nezletilého M. 7.000 Kč a nezletilé N. částkou 6.000 Kč měsíčně a ona sama na výživu nezletilého M. částku 3.000, resp. nezletilou N. 2.000 Kč měsíčně. Od vynesení rozsudku soudu I. stupně otec hradí výživné dle rozsudku, v průběhu letošních prázdnin měl otec nezletilé M. a N. nejprve 1 týden, posléze 2 týdny v kuse (dle termínu objednané dovolené). Na předávání věcí nezletilých v kufru den předem již otec v současné době netrvá, přesto je předávání nezletilých komplikované, v této souvislosti zmínila incident vyvolaný otcem týkající se voňavky nezletilé. Od doby vynesení rozsudku soudu I. stupně se projevila nevhodnost nastavené úpravy předávání nezletilých v 9.00 hod. v případě absence školního vyučování. K odvolání otce namítla absurdnost jeho tvrzení o příjmu pouhých 8.500 Kč/měs., upozornila na to, že otec přes své odvolání do výše výživného netvrdí nic o výši, kterou je ochoten hradit. Konečně zdůraznila i otázku možného příjmu za pronájem druhého z bytů, který otec údajně přenechal bezúplatně k užívání dceři svého kamaráda, čímž se otec zbavil příjmu, ze kterého by mohl hradit výživné. K příjmům a majetkovým poměrům otce předložila odvolacímu soudu tabulku pravidelných plateb, zůstatků na účtech matky a stavu xxx účtu, kterou otec vypracoval v lednu 2018 a která neodpovídá v řízení tvrzeným údajům otce.

6. Proti rozsudku podal včasné a přípustné odvolání i otec, a to formálně v rozsahu výroků III. až XI. Sporoval výši jemu stanoveného výživného a uvedl, že společnou domácnost s matkou dobrovolně neopustil, neboť matkou mu byl upírán vstup do bytu, ve kterém vedli společnou domácnost. S matkou nezletilých společně hospodařil až do dubna 2018, kdy matce posílal pravidelně částku 20.000 Kč. Nad rámec výživného uhradil pro nezletilé děti částku 158.715 Kč, jak dokladuje jeho přehledová tabulka „Náklady na výživu období jaro 2018 až doposud“. Tvrzení matky o jeho

příjmech ve výši 100.000 Kč měsíčně nebylo prokázáno a neodpovídá skutečnosti. Zdůraznil, že se podstatnou měrou podílel na chodu domácnosti s matkou, oproti tomu matka se se svým příjmem cca 4.000 Kč měsíčně na chodu domácnosti podílela minimálně. Výživné stanovené soudem I. stupně neodpovídá skutečnosti a nereflktuje výdělkové možnosti a schopnosti otce ani jeho podíl na výživě nezletilých za celou předchozí dobu. Soud I. stupně nezohlednil ani to, že matka vede společnou domácnost s novým přítelem, jehož příjmy dosahují částek 25.000 – 30.000 Kč měsíčně, aniž by jí tento přítel na domácnost něčeho přispěl. Nesprávný je i závěr soudu I. stupně, že se ničím nepodílel na nákladech spojených s nástupem do první třídy základní školy pro nezletilou N., neboť nezletilý zakoupil školní aktovku a penál. Soud I. stupně přitom nezpochybnil jeho tvrzení, že mu příjmy s postupem doby klesaly v souvislosti s jeho xxx onemocněním, ztrátou příjmu z cestovního ruchu v důsledku opatření proti zabránění šíření covid-19. Nepřezkoumatelností a nesrozumitelností trpí i výrok V. o vyživovací povinnosti matky k nezletilému J., pokud soud I. stupně uvedl, že za období od 1. 1. do 31. března 2019 je matka povinna hradit částku 2.000 Kč měsíčně k rukám otce počínaje 1. 1. 2019. Vytkl nepoměr stanoveného výživného, když jemu bylo za období od 1. března 2018 do 30. 6. 2020 stanoveno výživné ve výši 333.000 Kč, oproti tomu matce za stejné období částka 75.000 Kč. Není mu rovněž zřejmé, jak dospěl soud I. stupně k výši dlužného výživného pro nezletilého J., když bod 64. považuje za nesrozumitelný a není mu známo, dle jakého klíče soud I. stupně rozhodl v bodech 65. - 67. odůvodnění. V tomto rozsahu považuje rozsudek soudu I. stupně za nepřezkoumatelný. Ze všech těchto důvodů navrhl zrušení a vrácení věci soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Tvrzení matky uvedená v jejím odvolání považuje za tendenční. S matkou se snaží vést konstruktivní dialog ohledně péče o nezletilé, nicméně matka snahy o jeho dialog nepřijímá. Cílí na to, aby jeho styk s nezletilým J. zůstal minimalizován, a v tomto duchu se snaží vyvolat dojem potřeby úpravy styku i s jeho sourozenci. Nicméně otec má za to, že pokud bude i pod dohledem odborníků nadále docházet k pozitivnímu vývoji, nebude problém jeho styk s J. realizovat standardním způsobem. Vymezil se i k tvrzení matky o tom, že se nepodílela na situaci, kdy J. styk s otcem odmítá. Po celou dobu řízení se totiž nemůže ubránit dojmu, že se stal terčem matky, která na něj svaluje veškerou vinu. Výslech Zdeny P., pracovnice sdružení na ochranu ohrožených dětí, považuje za nadbytečný, neboť ve zprávě tohoto sdružení se objevují nepravdivá a zcestná vyjádření, nicméně pokud by jej soud hodlal realizovat, ničeho proti tomu nenamítá. K tvrzení matky o svých údajných agresivních sklonech předkládá odvolacímu soudu hodnocení osobnostních rysů otce matkou, kterou matka vypracovala v rámci možnosti vyřešit jejich prohlubující se partnerskou krizi v roce 2015 prostřednictvím odborníků, k čemuž nakonec nedošlo. Ke svým majetkovým poměrům se opakovaně vyjádřil tak, že zejména z důvodu krize spojené s pandemií covid-19 došlo k rapidnímu poklesu jeho příjmu a jeho průměrný měsíční příjem je tvořen vedlejším výdělkem v rámci alternativní služby xxx/xxx, která činí cca 8.500 Kč měsíčně, k jeho záměru dosahovat příjmu 25.000 Kč měsíčně tedy prozatím nedošlo. Matka má nyní několikanásobně měsíční vyšší příjem než on, nadto sdílí domácnost s novým přítelem, o jehož příjmu se v soudním řízení vyjadřovala nepřesně. Přes snahu zlepšit svoji finanční situaci vrácením záloh od jednotlivých provozovatelů hotelových služeb mu to jimi umožněno nebylo. Je mu samozřejmě známo, že stanovení konkrétní výše výživného je především odrazem nejlepšího zájmu nezletilých, nicméně nelze jej stanovit na základě vyfabulovaných tvrzení matky, která otcův příjem zpochybňuje na základě zcela nerelevantních a ničím nepodložených skutečností. Dle jeho názoru argumenty matky týkající se určení vyššího výživného pro nezletilé jsou motivovány jediným cílem – dosáhnout vlastního finančního zabezpečení. Požadovaná výše výživného neodpovídá skutečným potřebám nezletilých. Pro úplnost poukázal na návrh matky učiněný v květnu roku 2018, kdy po něm žádala výživné ve výši téměř 40.000 Kč, což bylo více, než otec v tuto dobu vydělal. Stejná situace se opakuje i nyní – matka požaduje stanovit výživné ve výši, které výrazně převyšuje otcovy příjmy, aby otcí vrátila veškeré domnělé partnerské křivdy. Nejedná tedy na základě odůvodněných potřeb nezletilých. Za přiměřené výživné považuje pro nezletilého J. částku 3.000 Kč/měs. a pro každého z ostatních nezletilých částku 1.500 Kč/měs. s tím, že dluh

na výživném nevznikl a pro oba tyto nezletilé od prosince 2018 ve snížené výši 1.000 Kč K matkou předkládané tabulce pravidelných plateb, zůstatků na účtech matky a stavu xxx účtu uvedl, že podobnou tabulku vypracoval, nikoli však tuto. Jeho přítelkyně k němu do bytu dochází, nevedou však společnou domácnost. Aktuálně je druhý byt v SJM účastníků prázdný, od července je nevyužit, neboť turistka je nulová a volných nájemních bytů v Praze je přebytek.

7. Opatrovník navrhl potvrzení rozsudku jako věcně správného, a to včetně stanovené vyživovací povinnosti otce, která odpovídá jeho aktuální situaci.
8. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu I. stupně v rozsahu podaného odvolání včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, doplnil dokazování (§ 212, § 212a odst. 1, 5, § 213 o. s. ř.) a dospěl k závěru, že odvolání jsou důvodná toliko částečně.
9. Z přehledu otce „Náklady na výživu období jaro 2018 až doposud“ ve spojení s výpisy plateb z jeho účtu vzal odvolací soud za prokázané, že otec v období od září 2018 do března 2019 včetně uhradil za nezletilého J. školní obědy celkem 8x (2x v měsíci září), a to vždy ve výši 580 Kč (tj. 4.640 Kč) a dvakrát mu uhradil platbu klavíru á 2.000 Kč (9/2018 a 2/2019).
10. Odvolací soud se ztotožnil se závěry soudu I. stupně o nadbytečnosti dalšího dokazování výsledkem pracovníce sdružení na ochranu ohrožených dětí Zdeny P. Závěry znaleckého posudku byly zcela hodnověrné a tvrzení matky o agresivitě otce (kterou měla svědkyně prokázat) se vztahovaly k nezletilému J. (odvolací soud však z obsahu spisu akcentuje, že nejenom otec, ale i sourozenci J. popisovali situaci incidentu na horách jinak). Pokud se týká navrhaných zpráv Policie ČR údajně prokazujících agresí otce, je z obsahu spisu zřejmé, že rodiče rozpad společné domácnosti a jejich vztahu doposud nepřekonali, je mezi nimi intenzivní spor o vypořádání SJM (otec tvrdí, že mu matka od počátku zamezila přístup do bytu) a do svého konfliktu zatahují přímo či nepřímo i své nezletilé děti, jejich konflikty řeší Policie ČR. Z obsahu spisu však nevyplývá jejich vzájemná agrese, která by překračovala zvýšenou vzájemnou animozitu. Důvody pro doplnění dokazování těmito zprávami proto ani odvolací soud neshledal. Pokud otec navrhl doplnit dokazování přehledem svých výdajů na všechny nezletilé děti za období od jara 2018 doposud, odvolací soud zohlednil skutečnost, že otci byl vyměřen nedoplatek na výživném pouze ve vztahu k nezletilému J., u ostatních nezletilých dětí mu nedoplatek na výživném nevznikl. Dále zohlednil strukturu tvrzených výdajů otce (kroužky + obědy, tábory, oblečení, knihy a školní pomůcky, hračky, elektronika), když pouze o neběžných výdajů (tj. kroužky + obědy, tábory), které se týkaly přímo nezletilého J., je akceptoval jako výdaje nad rámec výživného. Ostatní platby pak považoval buď za běžné výdaje otce spojené s výchovou nezletilých, které nelze započítat na vyživovací povinnost otce vůči dětem a má je i v určité podobě i matka (oblečení, elektronika pro děti, hračky, knihy a školní pomůcky), případně za výdaje otce, u kterých nebylo otcem tvrzeno, že se týkají nezletilého J. Na okraj odvolací soud považuje za podstatné uvést, že pokud tato tabulka měla dokladovat nutnost zápočtu otcem všech vynaložených prostředků na dlužné výživné, je to matka, která má nezletilého J. fakticky ve výlučné péči cca od dubna 2019, a má s ním také proto vyšší výdaje, které částečně kryje svoji osobní péčí. Nadto (bez ohledu na výše uvedené) započítávat si na dlužné výživné pro nezletilé děti položky typu „dort“, koupaliště či kino (viz sekce hračky) se jeví odvolacímu soudu ve vztahu k nezletilým za nemorální; jedná se o běžné dary. K tabulce, kterou matka v odvolacím řízení předložila s tvrzením, že ji vypracoval otec k prokázání zajištění matky pro případ, že by nebyla zaměstnána a vyplývá z ní stav účtu na xxx, odvolací soud nepřihlížel, neboť otec popřel její vypracování, potvrdil pouze vypracování tabulky s běžnými výdaji rodiny.
11. Ústavní soud opakovaně zdůrazňuje, že základním kamenem judikatury, týkající se nezletilých dětí, musí být zásada nejlepšího zájmu dítěte ve smyslu čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte (publikované pod sdělením federálního ministerstva zahraničních věcí č. 104/1991 Sb.). Ústavní soud vykládá tuto zásadu v souladu s postojem Výboru pro práva dítěte takto: Podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte musí být nejlepší zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli

činnosti týkající se dětí. Podle Výboru OSN pro práva dítěte je "koncept nejlepšího zájmu dítěte flexibilní a adaptabilní. Měl by být přizpůsoben a definován individuálně s ohledem na specifickou situaci, v níž se dítě či děti, jichž se věc týká, nachází, přičemž pozornost by měla být věnována jejich osobním poměrům, situaci a potřebám. V rámci individuálních rozhodnutí musí být nejlepší zájem dítěte hodnocen a stanoven ve světle specifických okolností konkrétního dítěte" (nálezn. sp. zn. I. ÚS 1506/13 ze dne 30. 5. 2014, body 22-24). Z formulace, že nejlepší zájem dítěte musí být "předním hlediskem", zároveň vyplývá, že nejde o hledisko jediné, které soudy v řízeních týkajících se dětí musí zvažovat, přičemž nejlepší zájem dítěte může být v konfliktu s oprávněnými zájmy ostatních osob (dalších dětí, rodičů, atd.); Výbor pro práva dítěte proto uznává, že je nutný určitý stupeň flexibility v aplikaci tohoto principu a případné konflikty s jinými oprávněnými zájmy je třeba řešit případ od případu. Nejlepší zájem dítěte je tedy možno, ba dokonce nutno, vyvažovat s ostatními oprávněnými zájmy. Z jeho označení jako "přední hledisko" však vyplývá, že nejlepší zájem dítěte má při vyvažování vysokou prioritu. Pokud je dítě dostatečně rozumově a emocionálně vyspělé, je nutné jeho přání považovat za zásadní vodítko při hledání jeho nejlepšího zájmu. Zájem dítěte je přitom třeba posuzovat z hledisek objektivních, nikoli z pouhého subjektivního hodnocení výhodnosti či naopak nevýhodnosti pozice toho kterého z obou rodičů (viz např. rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 397/15).

12. Podle § 907 odst. 1 o. z. soud může svěřit dítě do péče jednoho z rodičů, nebo do střídavé péče, nebo do společné péče; soud může dítě svěřit i do péče jiné osoby než rodiče, je-li to potřebné v zájmu dítěte. Má-li být dítě svěřeno do společné péče, je třeba, aby s tím rodiče souhlasili. Podle odst. 2 při rozhodování o svěřeni do péče soud rozhoduje tak, aby rozhodnutí odpovídalo zájmu dítěte. Soud přitom bere ohled na osobnost dítěte, zejména na jeho vlohy a schopnosti ve vztahu k vývojovým možnostem a životním poměrům rodičů, jakož i na citovou orientaci a zázemí dítěte, na výchovné schopnosti každého z rodičů, na stávající a očekávanou stálost výchovného prostředí, v němž má dítě napříště žít, na citové vazby dítěte k jeho sourozencům, prarodičům, popřípadě dalším příbuzným i nepříbuzným osobám. Soud vezme vždy v úvahu, který z rodičů dosud o dítě řádně pečoval a řádně dbal o jeho citovou, rozumovou a mravní výchovu, jakož i to, u kterého z rodičů má dítě lepší předpoklady zdravého a úspěšného vývoje. Podle odst. 3 téhož ustanovení, soud při rozhodování o svěřeni dítěte do péče dbá rovněž na právo dítěte na péči obou rodičů a udržování pravidelného osobního styku s nimi, na právo druhého rodiče, jemuž dítě nebude svěřeno, na pravidelnou informaci o dítěti, dále soud bere zřetel rovněž ke schopnosti rodiče dohodnout se na výchově dítěte s druhým rodičem.
13. Soud I. stupně provedl v řízení dostatečně rozsáhlé dokazování, kterému odpovídá i pečlivě vypracovaný a přezkoumatelný rozsudek. Se závěry soudu I. stupně týkajícími se nastavené rovnoměrné střídavé výchovy nezletilých se odvolací soud zcela ztotožňuje. Ani matkou zdůrazňované posílení sourozeneckých vazeb mezi nejstarším J. (t. č. ve výlučné péči matky) a jeho dvěma sourozenci (M. a N.) důvodem pro změnu rozhodnutí, které spravedlivě vybalancovalo práva dětí i rodičů, není. Nezletilý J. je ve věku xxx let, tedy dostatečně rozumově a fyzicky vyspělý, aby snesl odloučení od zbylých sourozenců po dobu jednoho týdne, ostatně nic mu nebrání v průběhu týdne, kdy jsou sourozenci s otcem, navázat s nimi kontakt zprostředkovaně (video či audio hovory apod.). Rovnoměrnou střídavou péči u mladších nezletilých dětí rodiče praktikují od ledna 2019, děti jsou na ní zvyklé a není důvod takto zaběhlou rovnoměrnou střídavou péči měnit. Judikatura Ústavního soudu citovaná matkou s ohledem na jiné skutkové okolnosti na danou věc nedopadá. Ani argument matky o příliš dlouhém odloučení nezletilé N. od matky v letním prázdninovém styku nepovažuje odvolací soud za důvodný. Jak matka v odvolacím řízení potvrdila, poslední prázdniny trávil děti s otcem i 14 dnů vcelku a bez problémů, nezletilé N. je nyní xxx let a je již způsobila bez větších psychických obtíží být i bez vlivu rodičů kupříkladu na letních/zimních táborech, tak jako ostatní děti jejího věku. Tím spíše je schopna být pouze s jedním z rodičů po dobu 14 dnů, nadto spolu s jedním ze sourozenců. I v odvolacím řízení přetrvává řevnivost rodičů, úvaha soudu I. stupně o vhodnosti úpravy předávání dětí rodiči zásadně ve

školském zařízení je proto správná. Námitky matky o nutnosti její změny z důvodu požadavku otce na předávání jejích věcí v kufru o den dříve byla vyvrácena jejím sdělením, že otec na tomto požadavku již netrvá. Pro přetrvávající konflikt rodičů není ani důvod měnit přesná nastavení trávení svátků určených soudem I. stupně, neboť ten tak jasně nastavil mantinely jejich prázdninové péče. Odvolací soud však zohlednil námitku matky, že v případě náhradního předávání nezletilých je problematický čas předání 9.00 hod. Odvolací soud, s přihlédnutím k běžné pracovní době (matka je zaměstnána) i případnému začátku stále aktuální možnosti distanční výuky dětí, proto tento čas upravil na 7.30 hod., jinak tento výrok o střídavé výchově (II.) jako věcně správný potvrdil.

14. Odvolání matky i otce dále směřovala do výroků o vyživovací povinnosti otce.
15. Podle § 913 odst. 1 o. z., pro určení rozsahu výživného jsou rozhodné odůvodněné potřeby oprávněného a jeho majetkové poměry, jakož i schopnosti, možnosti a majetkové poměry povinného. Dle odst. 2 téhož ustanovení při hodnocení schopností, možností a majetkových poměrů povinného je třeba také zkoumat, zda se povinný nevzdal bez důležitého důvodu výhodnějšího zaměstnání či výdělečné činnosti nebo majetkového prospěchu, popřípadě zda nepodstupuje nepřiměřená majetková rizika. Dále je třeba přihlídnout k tomu, že povinný o oprávněného osobně pečuje, a k míře, v jaké tak činí; přihlédne se popřípadě i k péči o rodinnou domácnost.
16. Dle § 915 odst. 1 o. z. má být životní úroveň dítěte zásadně shodná s životní úrovní rodičů. Toto hledisko předchází hledisku odůvodněných potřeb dítěte.
17. Dle ust. § 916 o. z., neprokáže-li v řízení o vyživovací povinnosti rodiče k dítěti nebo o vyživovací povinnosti jiného předka k nezletilému dítěti, které nenabylo plné svéprávnosti, osoba výživou povinná soudu řádně své příjmy předložením všech listin a dalších podkladů pro zhodnocení majetkových poměrů a neumožní soudu zjistit ani další skutečnosti potřebné pro rozhodnutí zpřístupněním údajů chráněných podle jiného právního předpisu, platí, že průměrný měsíční příjem této osoby činí pětadvacetinásobek částky životního minima jednotlivce podle jiného právního předpisu.
18. Soud I. stupně došel při posouzení počátku vyživovací povinnosti otce k závěru, že tímto okamžikem je den 1. 3. 2018, neboť od února 2018 se odstěhoval ze společného bytu a má přítelkyni. S přihlédnutím ke konfliktní situaci, za které došlo k jeho odchodu z bytu, a v podstatě ke shodnému tvrzení obou rodičů (viz vyjádření matky u odvolacího jednání), že ještě v dubnu 2018 spolu společně hospodařili, však odvolací soud za tento počátek považuje až 1. květen 2018. Z těchto důvodů korigoval jednak výroky soudu I. stupně týkající se běžné vyživovací povinnosti otce (III., IV.), jednak jeho dluhu (VIII.). V této souvislosti je nutno zdůraznit, že soud I. stupně se v odstavci 65. dopustil písařských chyb, neboť nesprávně (na nižší částky) zaokrouhloval poměrné částky, které otec hradil k rukám matky v březnu a dubnu 2018. Protože však byla vyživovací povinnost otce stanovena až od 1. 5. 2018, je tato skutečnost pro rozhodnutí odvolacího soudu nerozhodná. Za období od 1. 5. 2018 do 30. 6. 2020 měl proto otec na výživném pro nezletilého J. uhradit **156.000 Kč** (26 x 6.000). Fakticky uhradil za období 5-12/2018 částku **23.331 Kč** (7x 3.330 Kč), **1.660 Kč** v září 2018, od 2/2019 do 30. 6. 2020 v rámci plnění výživného dle předběžného opatření **68.000 Kč** (17x 4.000 Kč) a dále částku **13.040 Kč** (4.000 Kč klavír, 4.400 Kč lyžařský výcvik, 4.640 Kč obědy). V odvolacím řízení matka potvrdila, že otec od vnesení rozsudku soudu I. stupně hradí výživné tak, jak bylo rozsudkem stanoveno. Za období od 1. 5. 2018 do 30. 11. 2020 (kdy nastala splatnost posledního výživného) tak činí dluh otce na výživném pro nezletilého J. částku 49.969 Kč. Proto doznal změny i výrok VIII. napadeného rozsudku.
19. V této souvislosti se odvolací soud neztotožnil s námitkou matky o tom, že by se při stanovení vyživovací povinnosti otce mělo vycházet z fikce 25 násobku částky životního minima, jako jeho příjmu (ust. § 916 o. z.). Se soudem I. stupně otec v rámci poučení, kterých se mu dostalo, kooperoval, řádně osvětlil důvody, pro které v průběhu let došlo ke snížení jeho měsíčního příjmu

(xxx onemocnění, propad turismu, který je oborem jeho podnikání). Soud I. stupně však také logicky osvětlil, proč jsou příjmy podnikatelů uváděné v daňových přiznání pouze jedním z vodítek pro stanovení vyživovací povinnosti (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu Cpjn 204/2012), i důvody pro svůj závěr o minimálním příjmu otce 50.000 Kč v dubnu 2018 a jeho schopnostech i přes opatření spojená s covid-19 a s tím spojenou krizí v turistickém ruchu dosahovat příjmu 30.000 Kč (viz odstavec 57 odůvodnění); odvolací soud se s jeho závěry ztotožnil. Je však zároveň zřejmé, že pokud otec byl schopen turistům zajišťovat bydlení v aktuálně neobsazené garsonce nacházející se v SJM (kterou může fakticky užívat), sám bydlí v jiném bytě, není žádný důvod, aby se garsonku nesnažil pronajmout. Pokud se ji pronajmout ani nesnaží, je jeho tvrzení o přebytku bytů (a případném nezájmu) pro otázku možnosti dosáhnout vyšších příjmů nerozhodné. Nicméně tato okolnost na výši jeho aktuálního potencionálního příjmu 30.000 Kč, ze kterého mu soud I. stupně vyměřil výživné, nemá zásadní vliv (i s ohledem na spory účastníků o vypořádání SJM a případné následné vypořádání příjmů z užívání společného majetku). Na výši vyživovací povinnosti nemají vliv ani tvrzení obou rodičů o existenci a způsobu soužití nových partnerů rodičů. V řízení před soudem I. stupně sice matka tvrdila, že její nový druh jí nepřispívá na platby spojené s bytem, na fungování domácnosti se však podílí nákupy. Tuto okolnost při stanovení výše výživného soud I. stupně zohlednil. Nezletilí sice novou partnerku otce v jeho nájemním bytě v době u něj vídají, to však zároveň nevyklučuje tvrzení otce o tom, že jeho partnerka s ním společnou domácnost nevede, do bytu k němu pouze dochází a žije v jiném bytě, kde se stará o domácí zvířata (kočky).

20. Pokud otec namítl, že nepřezkoumatelností a nesrozumitelností trpí výrok V. o vyživovací povinnosti matky k nezletilému J., pokud soud I. stupně uvedl, že za období od 1. 1. do 31. března 2019 je matka povinna hradit částku 2.000 Kč měsíčně k rukám otce počínaje 1. 1. 2019, pomíjí, že datum 1. 1. 2019 v závěru výroku stanoví počátek vyživovací povinnosti matky s ohledem na tehdy praktikovanou faktickou střídavou péči. Tento výrok tedy není ani nepřezkoumatelný ani nesrozumitelný. Nepoměr stanoveného výživného namítaný otcem je důsledkem (vyšších) výdělkových příjmů otce v rozhodném období i toho, že nezletilý J. byl svěřen do výlučné výchovy matky. Za odvážné tvrzení otce neodpovídající realitě možných nákladů spojených s výživou nezletilých považuje odvolací soud tvrzení, že návrh na určení vyššího výživného je motivován cílem matky dosáhnout vlastního finančního zabezpečení.
21. Údajně nepřezkoumatelné závěry soudu I. stupně o absenci dlužného výživného otce pro nezletilého M. a nezletilou N. (odstavce 65. a 66. odůvodnění) odpovídají výroku IX. Soud se jím však zabýval pouze s ohledem na odvolání matky, která konkrétní výtky k výpočtu neuvedla, napaden byl pouze z důvodu nesprávné výše stanoveného běžného výživného. Jak je však výše uvedeno, odvolací soud se plně ztotožnil s výší výživného pro všechny tři děti účastníků stanovenou soudem I. stupně (J. nyní xxx xxx je žákem 7. třídy, M. nyní xxx xxx je žákem 4. třídy, N. nyní xxx xxx je žákyní 3. třídy), kterou považuje jednak za přiměřenou jejich věku, jakož i schopnostem, možnostem a majetkovým poměrům obou výživou povinných rodičů, kterou nadto soud I. stupně vhodně diferencioval i ve vztahu ke změně výdělkových poměrů rodičů v průběhu času. Tvrzení matky, že otec musel v předchozí době dosahovat vyšších výdělků, konstatoval i soud I. stupně, pro posouzení jeho stávajících poměrů však soud provedl dostatečné dokazování v intencích důkazních návrhů matky a důkazů, které se k jejím tvrzením nabízely. Vyšší příjmy otce však v daném rozhodném období prokázány nebyly, ani jeho životní úroveň odpovídající matkou navrhovanému výživnému. Ostatně o vhodnosti výše soudem určeného výživného i nastavené střídavé péče je přesvědčen i opatrovník nezletilých.
22. Závěrem odvolací soud pro úplnost uvádí, že (i s přihlédnutím k tvrzenému řízení o vypořádání SJM) účelem tohoto řízení nebylo objasnit veškeré majetkové poměry u obou rodičů, nýbrž pouze ty, které zásadně ovlivňují jejich vyživovací povinnost. Rozhodnutí ve věci péče o nezletilé nemá být výsledkem neukončeného osobního či majetkového sporu rodičů, který se zjevně v rovině osobní promítl i do stanovisek obou rodičů, ale (s přihlédnutím k neoddiskutovatelnému rozvratu rodiny, ve které nezletilí doposud žili) v nejlepším zájmu nezletilých. Ten nemusí být souladný se

zájmy ani jednoho z rodičů. Rozsudek soudu I. stupně právě tuto okolnost citlivě zohledňuje a odvolací námitky stran nejsou schopny jeho správné závěry zvrátit. Správný byl rovněž závěr soudu o uložení povinnosti oběma rodičům rovným dílem nahradit státu vzniklé náklady řízení (výroky XIV.) a i na odůvodnění této části rozsudku lze plně odkázat. Ostatně účastníci konkrétní námitky vůči tomuto výroku nevznesli.

23. Ze všech těchto důvodů odvolací soud napadený rozsudek soudu I. stupně v napadených výrocích o věci samé V., VI., VII., IX., X., XI. a nákladových výrocích XIV. a XV., dle ust. § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil, ve výrocích o střídavé péči (II.), běžném výživném (III., IV.) a dlužném výživném (VIII.) změnil pouze tak, jak je ve výrokové části uvedeno, jinak je rovněž jako věcně správné potvrdil (ust. § 219 o. s. ř.).
24. Podle § 23 zákona o zvláštních řízeních soudních ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř. odvolací soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení, neboť neshledal žádné okolnosti, které by odůvodňovaly přiznání náhrady nákladů řízení některému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není dovolání přípustné.

Praha 9. prosince 2020

JUDr. Marcela Kučerová v. r.
předsedkyně senátu